

och landstinget ej med sitt val må falla å samma personer, åligger det Kongl. Maj:ts Befallningshafvande att i god tid för sin del utse ledamöter och genast om sitt val underrätta vederbörande landsting samt tillika uppgifva hvilka personer, som af taxeringskomitéerna blifvit föreslagna. De af Kongl. Maj:ts Befallningshafvande utsedde skola utgöras dels af fastighetsegare dels af näringsidkare och dels af löntagare. Landstinget skall utse antingen jordegare eller jordbruksidkare.

Stockholm den 26 Januari 1880.

S. Andersson

från Norra Luggude.

N:o 45.

Af Herr **Sven Andersson:** *Angående ersättning till kronobetjente för fortställande af kallelser till första förhöret i konkursärenden.*

I 25 § af 1862 års konkurslag föreskrifves att, sedan uppteckning af gäldenärs bo skett, rätten eller domaren åligger att genast kalla gäldenären att å viss dag, sist inom 14 dagar, bouppteckningens rättighet med ed fästa. I 39 § af samma lag säges, att till det förhör inför rätten eller domaren, då gäldenären bör bouppteckningsed aflägga, de i orten vistande och närmast boende borgenärer skola kallas för att utse gode män för att konkursboet till förvaltning emottaga, hvarvid borgenärerna ega uppgifva beloppet och beskaffenheten af sina fordringar och, så vidt ske kan, förete de handlingar, hvarå fordringarna sig grunda.

Enligt gällande författningar ankommer det på vederbörande kronobetjente att meddela Domaren handräckning för att i konkursmål delgifva gäldenär och fordringsegare de kallelser, som Domaren är förbunden att i berörda ändamål utfärda. På landsbygden sker detta på sådant sätt, att Domhafvanden aflåter skrifvelse i ärendet till kronofogde eller länsman, som i sin ordning uppdrager kommunikationen åt honom underlydande fjerdingsman. Denne skall derefter verkställa delgifningen inom de olika trakter, der de personer, som måste kungöras kallelsen, äro boende. För fullgörande af detta uppdrag är han nödsakad resa flere eller färre mil, i mån af de olika distanserna. Att fjerdingsman är pliktig utföra dessa uppdrag, lærer vara en följd af gällande instruktion, och derom är alltså ej något att säga. En annan sak är, huruvida fjerdingsman kan vara skyldig fullgöra dessa kallelser utan ersättning. Härom torde meningarna vara delade. Vid öfvervägande af hvad författningarna i detta ämne innehålla, kommer man till det resultat, att ersättning för sådana uppdrag icke lagligen får af kronobetjeningen beräknas. Detta synes dock hvarken vara rättvist eller billigt, då i betraktande tages, att ifrågavarande kallelser ej afse något direkt statsändamål, utan beröra enskildas angelägenheter. Min afsigt är, att härutinnan påkalla rättelse, men innan jag härom framställer yrkande, utbeder jag mig att få påvisa hvad nu gällande stadganden i detta hänseende gifva vid handen.

Kongl. Svea Hofrätts cirkulär den 26 September 1828 innehåller, att kronobetjeningen skulle i enlighet med expeditionstaxan den 15 Maj 1821, i hvad den omhandlar godtgörelse för utmätningförrättningar i privata mål, ega rätt tillgodonjuta ersättning för kallelserns fortställande uti konkurser, med undantag likväl för det fall, när enligt 5 kap. 1 § i då gällande konkursstadga de i orten vistande eller närmast boende borgenärer första gången kallades att öfver cessionsansökningen höras.

Uti 15 § af konkurslagen den 18 September 1862 är stadgadt, att Kronans ombudsman och alla kände inländske borgenärer skola om den offentliga stämningen underrättas genom särskilda kallelsebref, hvilka Rätten eller Domaren låter till dem med posten afsändas så tidigt, att kallelserna må kunna komma dem tillhanda minst en månad före inställeldagen.

Den uti Kongl. Svea Hofrätts nyss åberopade cirkulär antydda förutsettning, att kronobetjeningen skulle genom undfående af godtgörelse för fortskaffande af kallelser till bevakningar i konkurser hållas skadeslös för befordrande af kallelser till första förhöret, har till följd häraf bortfallit.

Genom Kongl. Kungörelsen den 23 Mars 1877, hvari stadgas, att vederbörande betjente i stad berättigas för kallelse, som fortställes, uppbara 50 öre för hvar person, som kallats eller af handlingen undfått del, är ersättning för sådan delgifning inom stads domvärjo behörigen reglerad. Denna Kongl. kungörelse tillämpas ock i stad sålunda, att stadsbetjeningen för kommunikation af kallelser i konkursärenden anses ega rättighet ur konkursboet tillgodonjuta ersättning efter deri bestämda grunder.

Billigheten fordrar, synes mig, att kronobetjeningen på landet och isynnerhet de af kommunerna aflönade fjerdingsmän icke sättas i sämre ställning än städernas betjente, med hvilka de kunna jämföras.

Beträffande måttet af den ersättning, som må anses böra kronobetjeningen tillkomma, anser jag den böra och kunna bestämmas efter samma grunder, som äro gällande för stämmingsmän, hvarvid bör bemärkas, att för bestyrkande af en vederbörligen kungjord kallelse torde erfordras intyg af två stämmingsmän, så vida icke den, för hvilken kallelsen kommuniceras, sjelf utfärdar beviset, i hvilket fall det bör bevittnas af en stämmingsman eller annan, som haft uppdrag att delgifningen ombesörja.

På grund af hvad sålunda blifvit anfördt, får jag vördsammast hemställa, att Riksdagen för sin del måtte besluta en författning af ungefärligen den lydelse:

att kronobetjening eller fjerdingsman, åt hvilken uppdrages till första förhöret i konkursärende fortställa Rättens eller Domarens kallelse å gäldenär eller i orten närmast boende fordringsegare, må berättigas att för fullgörande af dylika uppdrag ur konkursboet tillgodonjuta enahanda ersättning, som tillkommer stämmingsmän.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm i Januari 1880.

Sven Andersson
från Norra Luggude.
